

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐσταμάτησε κατάκοπος πλησίον εἰς ἐρειπωμένον μαυσωλεῖον, τὸ ὁποῖον ὑψοῦτο ἔρημον ἐν τῇ μέσῳ πεδιάδος. Καταβάς ἀπὸ τοῦ ἵππου του εἰσεχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα καὶ ἐξηπλώθη κατὰ γῆς διὰ νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον. Ἀναλογιζόμενος ὅτι εἶχεν ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειφθῆ, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ὄπλα του εἶχε χάσει κατὰ τὴν φυγὴν, εὗρισκεν ὅτι ἦτο δεινότης ἢ θέσις του καὶ ἤρχιζε νὰ παραδίδηται εἰς μεγίστην ἀπελπισίαν.

Αἴφνης βλέπει πλησίον εἰς τὴν χεῖρά του μύρμηκα βραδέως προχωροῦντα καὶ κρατοῦντα διὰ τῶν χειλῶν του κόκκον διπλάσιον ἑαυτοῦ κατὰ τὸ μέγεθος. Ὁ μύρμηξ διηυθύνετο πρὸς τὸν τοίχον, ὅπου εἰς ὀλίγων δακτύλων ὕψος ἦτο τὸ στόμιον τῆς μυρμηκῆς. Ὁ Ταμερλάνος ἀπροσέκτως παρηκολούθει τοῦ μύρμηκος τὴν πορείαν, ὅτε τὸν βλέπει, φθάσαντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ τοίχου, νὰ προσπαθῆ ν' ἀναβῆ, ἐνῶ ἡ κλίσις ἦτο ἐντελῶς κάθετος· ἀλλ' ὁ κόκκος ἦτο πολὺ βαρὺς, ὑπὸ δὲ τοῦ βάρους ἐκύλιε τὸ ζώφιον κατὰ γῆς.

Ὁ ἀκούρατος μικρὸς δουλευτὴς δὲν ἀπεθάρρυνετο· ἐλάμβανε πάλιν τὸ φορτίον του, καὶ ἤρχιζε νέας προσπαθείας διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ ἐμπόδιον· πάλιν ὁ κόκκος ἐκίλιε κάτω. Τὸ πείραμα ἐπανελήφθη ἐξήκοντα ἐννέα φορές, χωρὶς νὰ φανῆ καθ' ὅλου ἀποθαρρυσμένος ὁ μύρμηξ. Τέλος τὴν ἑβδομηκοστὴν φορὰν κατώρθωσε νικηφόρος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ στόμιον τῆς μυρμηκῆς, καὶ ἔγινεν ἄφαντος εἰς τὰ βάθη τῆς κατοικίας του φέρων μαζῆ του τὸν πολύτιμον κόκκον, τὸν ὁποῖον τόσον γενναίως εἶχε διασώσει.

Διαρκούσης τῆς μικρᾶς ταύτης σκηνῆς οὐδεμία ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ μύρμηκος εἶχε διαφύγει τὴν προσοχὴν τοῦ κατακτητοῦ. Μόλις ἐκεῖνος εἶχε γείνει ἄφαντος, ἠγέρθη, ἀνέβη τὸν ἵππον καὶ ἤρχισε πανταχόθεν νὰ περιτρέχῃ τὴν πεδιάδα. Μετὰ πολλοὺς μόχθους ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον νύκτα, ἠδυνήθη ἀνευρὼν τὸ στράτευμά του νὰ τὸ φθάσῃ, καὶ συλλέξας τοὺς φυγάδας, ἐπέτελλε τὸ δεύτερον κατὰ τῶν Ἰνδῶν, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος καὶ ἐκυρίευσεν τὴν χώραν των.

«Βλέπων τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἐντόμου, ἔλεγε πρὸς τοὺς συντρόφους του, ἠσθάνθη ἐντροπὴν διότι τόσον εὐκόλως εἶχον ἀπελπισθῆ. Ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν μύρμηκα διὰ νὰ με διδάξῃ ὅτι ἡ ἐπιμονὴ ὑπερνικᾷ πάντα τὰ ἐμπόδια.»

Καὶ ὄντως, οὐδεὶς κόπος εἶνε τόσον μέγας, ὅσον δύσκολος καὶ ἐπαχθὴς καὶ ἀν φαίνηται, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸν καταβάλλῃ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ καρτερίαι.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

14.— Διατί ἡ γάτα τρίβει διὰ τῶν ποδῶν της τὰ πόδια της ὅταν μέλλῃ νὰ βρέξῃ;

Αἱ τρίχες ἐν γένει εἶναι ὑγροσκοπικαί, δηλ. ἀπορροφῶσιν εὐκόλως τὴν ὑγρασίαν τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὅταν μέλλῃ νὰ βρέξῃ, ἡ ἀτμοσφαῖρα περιέχει πολλοὺς ἀτμοὺς ὕδατος ἐν ἀοράτῳ καταστάσει, τοὺς ὁποῖους ἀπορροφῶσιν αἱ τρίχες τοῦ ζώου τούτου, γίνονται δὲ οὕτω πρόξενοι κνισμοῦ τινος· διὰ τοῦτο δὲ ἡ γάτα ζύεται. Πολλοὶ ἄνθρωποι αἰσθάνονται διὰ τὸν αὐτὸν λόγον κνισμοὺς ἀνυποφόρους κατὰ τὴν κεφαλὴν, προμηγύοντας βροχῆν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐὰν τὸ δέκατον μόνον μέρος τῶν φροντίδων, ὅσας λαμβάνομεν καθ' ἑκάστην διὰ νὰ ἔχωμεν ἄρτον καλὸν καὶ καλὴν τράπεζαν, ἀφιερῶντο εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἰδίας ἡμῶν οἰκογενείας, πρὸ πολλοῦ ὁ κόσμος ὅλος θὰ ἦτο τέλειος. (Οὐάβρων.)

* * * Ὑπερασπίζου τὰ δίκαιά σου, ἀλλὰ μετὰ γαλήνης καὶ πραότητος. Ὁ ἀναβρασμὸς ὑπερβολικοῦ θυμοῦ, ἡ ἀλαζονικὴ ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ μανία τοῦ νὰ θέλῃ τις νὰ ἔχῃ δίκαιον πάντοτε, καὶ τὸ τῆς ἀντιρρήσεως πνεῦμα, οὐδὲν ἔχουσιν ὠφέλιμον ἀποτέλεσμα, ἀπ' ἐναντίας δὲ αὐξάνουσι τὸν θυμὸν τῶν ἄλλων διὰ τῆς ἐναντιότητος αὐτῶν, καὶ προσθέτουσιν ἀδικίαν ἐπ' ἀδικίας. Ἴσως διαλογιζόμενος λέγεις κατὰ νοῦν· «Καλὰ καὶ ἅγια ταῦτα· ἀλλὰ δύναμαι νὰ χαλιναγωγῶ πάντοτε ἑμαυτόν; Οὐχὶ πάντες δύνανται νὰ κρατῶσι τὸν λόγον αὐτῶν, ὅταν ὑπὸ τῆς ἀγανακτήσεως κυριεύονται.» Ἐγὼ ὅμως σοὶ ἀποκρίνομαι· «Ὁ ἄνθρωπος πολλὰ δύναται, ὅταν σπουδαίως θέλῃ.» Ἀναντιρρήτως δὲ ἕκαστος δύναται νὰ γίνῃ κρείττων τῶν ὁρμῶν αὐτοῦ, ἐὰν λάβῃ σταθερὰν πρὸς τοῦτο ἀπόφασιν. Καὶ σὺ δύνασαι νὰ περιστείλῃς τὴν γλώσσάν σου. Καὶ ὄντως, δὲν περιστέλλεις αὐτὴν, παρουσιαζόμενος ἐνώπιον ἐκείνων, οἵτινες σοὶ ἐπιβάλλουσι σέβας; Οὕτως ἄρχ, ἄνκνδρε, δεικνύεις τὴν ἀνδρίαν σου μόνον πρὸς τοὺς ἀδύνατους, ἢ πρὸς ἐκείνους, οὗς ἀκινδύνως καταφρονεῖς, ἐνώπιον δὲ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀντὶ θυμοῦ αἰσθάνεσαι φόβον. (Zschokke.)

* * * Ὁ ἀπερίσκεπτος καὶ ἄκκιρος ζῆλος ὁμοιάζει ἄνθρωπον, ὅστις ἐξεγειρεῖ ἄρρωστον κοιμώμενον, ἵνα ἐρωτήσῃ αὐτὸν πῶς ἔχει.